

IJclub Thialf

De zomerweide aan de Reyerdijk was bijna 100 jaar lang een begrip in IJsselmonde. Elke herfst zette ijclub Thialf de wei onder water, waarna de vorst de rest deed. Duizenden liefhebbers maakten van de natuurijsbaan gebruik en vele inwoners hebben daar hun eerste schaatslessen gekregen.

Waar bijna honderd jaar werd geschaatst, op het terrein van de ijclub Thialf, wilde de gemeente Rotterdam in 1994 een psychiatrisch ziekenhuis vestigen. Het was bijna de laatste fase in een lange discussie over het oude terrein van de ijclub.

Plannen voor woningbouw, een tennisbaan en weer woningbouw hadden elkaar al zo'n dertig jaar afgewisseld. Ook het psychiatrisch ziekenhuis zou niet doorgaan. Maar het zou de oude ijsbaan, die al sinds 1901 op die plaats bestond, toch ook niet van de ondergang kunnen redden. Enkele jaren later, in het zicht van het einde van haar eerste eeuw, gaf de ijclub alsnog de geest. De omringende dijk was lek en een combinatie van kwakkelwinters en verschuivende interesses hadden de clubkas geen goed gedaan.

Reparatie van de dijk was financieel niet haalbaar. Vooralsnog heeft het laatste stuk oude polder binnen de bebouwing van IJsselmonde nog geen nieuwe invulling gekregen.

De 19e eeuw sloot haar laatste maand af met regen en weinig wind.

Voor de IJsselmondenaren toen was dat min of meer een nood-toestand, want de boven-molen aan de Dwarsdijk, één van de vijf watermolens van het IJsselmondse bemalingsstelsel, liet het afweten en het water bleef in de polders staan. Toen ging het vriezen dat het kraakte. De zomerweide, die vroeger als tijdelijke water-berging, of overloop, diende werd een spiegelgladde ijsbaan.

Het polderbestuur maakte van de nood een deugd en organiseerde een ijsfeest. Enig vertier was altijd welkom, maar de in de laatste koude winter van die eeuw was het ook een sociale voorziening.

In die tijd van olielamp en houtvuur, spek in de kuip en om negen uur onder de wol, was iemand al welvarend als hij iedere dag zijn buik vol kon eten. Hardrijderijen om spek en erwten waren als aanvulling op de eerste levensbehoeften geen sport of luxe, daar wilde het gewone volk heel hard voor rijden.

Ringrijden met paard en arreslee om een rookstel of een fles cognac was wel wat luxer en niet voor iedereen weggelegd, maar het legde wel de basis voor de prijzenpot. Het was goed bevallen en in het café van Sitters, destijds aan de Smeetslandsedijk, werd toen de basis gelegd voor de ijsclub Thialf. Bij gunstige weersomstandigheden, zou een jaarlijkse herhaling plaatsvinden, door het water op het maaiveld, de zomerweide, te houden of desnoods water uit de Maas in te laten. Het polderbestuur gaf zijn medewerking en de dorpsdokter en andere notabelen hadden er oren naar en geld voor over.

Heel lang is er om bonen, erwten, rookstellen en cognac gestreden. Aan behoeftigen werden dekens, kolen, kleding en voedsel verstrekt zolang kas het toeliet. Enkele leden van de ijsclub krijgen in de jaren dertig zelfs landelijke bekendheid, het ging toen niet meer om het spek, maar om de sport, nog Niet om de knickers. Teun Hooftman op de korte baan, en Siem Heiden op de lange baan zijn hiervan goede voorbeelden.

